

Arrest

nr. 122 734 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 4 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 13 juni 2012 een aanvraag indient voor een verblijfskaart als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werkneemster/werkzoekende.

1.2. Op 6 september 2012 laat verzoekster weten haar aanvraag voor een verblijfskaart als burger van de Unie te willen indienen in de hoedanigheid van student aan de Karel De Grote hogeschool te Antwerpen.

1.3. Op 27 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarbij aan verzoekster

uitzonderlijk een bijkomende maand wordt toegestaan om de vereiste documenten voor te leggen als werkzoekende, werknemer of student.

Verzoekster legde nog bijkomende documenten voor.

1.4. Op 4 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 28 november 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 13/06/2012 (overeenkomstig artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980). Nadien gaf zij echter te kennen de inschrijving als student te willen bekomen en legde ter staving van haar aanvraag op 06/09/2012 een inschrijvingsbewijs aan de Karel de Grotehogeschool voor (2012-2013) en het bewijs dat zij een studiefinanciering ontvangt van de Nederlandse overheid. Wegens het gebrek aan een geldige ziekteverzekering die de risico's dekt in België en afdoende bewijs van voldoende bestaansmiddelen, werd op 27/11/2012 overeenkomstig artikel 51, § 2 van het KB van 08/10/1981 een weigeringsbeslissing genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Uitzonderlijk werd aan betrokkene een bijkomende maand de tijd gegeven om haar dossier te vervolledigen.

Nadien legt ze nog een verklaring van lidmaatschap bij een ziekenfonds voor.

Het bedrag van de bestaansmiddelen dat betrokkene aantoont aan de hand van haar studiefinanciering ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de aard en regelmaat van de inkomsten.

Er dient te worden opgemerkt dat mevrouw een partner en een kind ten laste heeft. Zij toont niet aan dat zij met een dergelijk karig bedrag voldoende in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden kan voorzien om niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs waarmee zij de zekerheid kan verschaffen dat zij (en haar gezinsleden) over voldoende bestaansmiddelen beschik(t)(ken) om te voorkomen dat zij tijdens haar (hun) verblijf ten laste kom(t)(en) van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (artikel 40 §4, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980).

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving van de minderjarige zoon Z., J.J.L. geboren op (...) kan evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, met name zijn moeder. Hierdoor kan artikel 40bis§2, 3° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer genieten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“(…) Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 04.10.2013 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster. Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster.

Bovendien stelt verwerende partij dat uit de door verzoekster bijgebrachte stukken van studente en dus beschikker van voldoende bestaansmiddelen dat deze onvoldoende zijn zonder in concreto te gaan op wat nu juist de behoeften zijn van verzoekster en haar gezin. Verwerende partij neemt genoeg met een pro forma formule zonder concrete uitwerking. Indien verwerende partij een omzichtige en redelijke administratie zou zijn geweest, dan had zij via de gemeente gevraagd naar de uitgaven van het gezin van verzoekster om deze al dan niet in overweging te nemen. Immers, verwerende partij moet met alle elementen rekening houden en dient gebeurlijk aan een behoefte analyse (wat haar wettelijke verplichting is) te doen en indien nodig bijkomende inlichtingen, documenten inwinnen.

(…)”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt op dit onderdeel van het eerste middel:

“Verzoekster vervolgt dat verwerende partij, door te stellen dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, niet de juiste behoeften van haar en haar gezin heeft nagegaan en geen enkele behoefteanalyse heeft gemaakt, doch genoegen neemt met een pro forma formule.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestaansmiddelen waarover verzoekster moet beschikken, om in aanmerking te komen voor verblijfsrecht van meer dan drie maanden, ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De vreemdeling bij wie men zich voegt moet dus beschikken over minstens 1.307,784 EUR netto/maand (Basisbedrag vastgesteld op 1/09/2013)1. Verzoekster betwist niet aan dat zij niet aan dit bedrag komt, doch beperkt zich tot het uiten van loutere kritiek op de bestaande regelgeving.

Waar zij stelt dat er geen behoefteanalyse werd gemaakt, dient verwerende partij op te merken dat het Bestuur, bij het nemen van de bestreden beslissing, wel degelijk haar situatie heeft onderzocht en tot de vaststelling is gekomen dat verzoekster een partner en een kind ten laste heeft en zij niet aantoonbaar met dergelijk bedrag voldoende in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden te kunnen voorzien. Het komt aan verzoekster toe om alle bewijsstukken ter staving van haar aanvraag in te dienen.”

2.3. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoeftenanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

2.4. In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster uiteindelijk een aanvraag om een verblijfskaart als burger van de Unie indiende in de hoedanigheid van student.

Verzoekster legde volgende documenten voor:

- Een inschrijvingsbewijs aan de Karel de Grote hogeschool (2012-2013)
- Een verklaring van lidmaatschap bij een ziekenfonds
- Een bewijs dat zij een studiefinanciering ontvangt van de Nederlandse overheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat verzoekster ***"onvoldoende bewijs [voorlegt] waarmee zij de zekerheid kan verschaffen dat zij (en haar gezinsleden) over voldoende bestaansmiddelen beschik(t)(ken) om te voorkomen dat zij tijdens haar (hun) verblijf ten laste kom(t)(en) van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (artikel 40 §4, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980)."***

Deze redenen voor dit besluit worden in bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Het bedrag van de bestaansmiddelen dat betrokkene aantoonde aan de hand van haar studiefinanciering ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de aard en regelmaat van de inkomsten. Er dient te worden opgemerkt dat mevrouw een partner en een kind ten laste heeft. Zij toont niet aan dat zij met een dergelijk karig bedrag voldoende in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden kan voorzien om niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk."

2.5. Uit artikel 40, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."*

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Deze bepaling, die werd ingevoegd door artikel 19 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vormt de omzetting van artikel 8.4 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229) (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, doc. nr. 51-2845/001, 38)

Artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: *"4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."*

De Raad wijst erop dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen. (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

2.6. In het arrest *Brey* oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

"67. In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van

toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

68. Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).” (HvJ 19 september 2013, C-140/12, Brey)

In het arrest Chakroun stelde het Hof: “48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. (...)”. (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun)

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde oordeelt dat het bedrag van de bestaansmiddelen van verzoekster, aangetoond aan de hand van haar studiefinanciering, lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster 1243.94 euro per maand aan studiefinanciering ontvangt.

De verwerende partij wijst er in haar nota op dat de bestaansmiddelen waarover verzoekster moet beschikken minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij betoogt: “De vreemdeling bij wie men zich voegt moet dus beschikken over minstens 1.307,784 EUR netto/maand (Basisbedrag vastgesteld op 1/09/2013).” De verwerende partij verwijst naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken:

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvaadeprocedures/Pages/De_bestaaansmiddelen_waarover_eenpersoon_moet_beschikken_om_zijn_gezin_te_ontvangen.aspx) .

De Raad stelt vast deze informatie evenwel betrekking heeft op de bestaansmiddelen waarover een Belg of een derdelander moet beschikken om zijn gezin te ontvangen.

Dit verweer mist feitelijke grond. *In casu* betreft de situatie deze van een EU burger die zich wil inschrijven in de hoedanigheid van student. Artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat in deze situatie de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Deze bepaling stelt niet dat de bestaansmiddelen “minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”, zoals de verwerende partij verkeerdelijk voorhoudt.

2.8. De Raad moet hierbij toelichten dat artikel 3, 4° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002) bepaalt dat de bestaansmiddelen van een persoon dienen te worden berekend “overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II” van dezelfde wet.

Het artikel 16, dat is opgenomen in titel II, hoofdstuk II van de wet van 26 mei 2002, luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de toepassing van het bepaalde in § 2, komen alle bestaansmiddelen in aanmerking van welke aard en oorsprong ook, waarover de aanvrager beschikt, met inbegrip van alle uitkeringen krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving. Kunnen eveneens in aanmerking worden genomen binnen de perken bepaald door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de bestaansmiddelen van de personen met wie de aanvrager samenwoont.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de modaliteiten van het onderzoek naar de bestaansmiddelen en stelt de regels vast van de berekening van die middelen.

§ 2. De Koning kan bij besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de inkomsten aanduiden die, hetzij voor het geheel, hetzij gedeeltelijk, niet in aanmerking komen bij het berekenen van de bestaansmiddelen.”

Artikel 34 van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie stelt voorts:

“§ 1. In geval de aanvrager gehuwd is en onder hetzelfde dak woont, of een feitelijk gezin vormt, met een persoon die geen aanspraak maakt op het genot van de wet, moet het gedeelte van de bestaansmiddelen van die persoon in aanmerking genomen worden, dat het bedrag overschrijdt van het leefloon bepaald voor de categorie van begunstigden bedoeld bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet.

Twee personen die als koppel samenleven vormen een feitelijk gezin.

§ 2. In geval de aanvrager samenwoont met één of meer meerderjarige ascendenten en/of descendenten van de eerste graad, kan het gedeelte van de bestaansmiddelen van ieder van die personen dat het bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet bepaalde bedrag te boven gaat, geheel of gedeeltelijk in aanmerking genomen worden; bij de toepassing van deze bepaling moet aan de aanvrager en zijn meerderjarige ascendenten en/of descendenten van de eerste graad fictief het bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet bepaalde bedrag toegekend worden.

§ 3. In de andere gevallen van samenwonen met personen die geen aanspraak maken op het genot van de wet worden de bestaansmiddelen van die personen niet in aanmerking genomen.

§ 4. Indien de aanvrager gerechtigd is op een leefloon bedoeld in artikel 14, § 1, eerste lid, 3°, van de wet worden alle bestaansmiddelen van de echtgenoot of levenspartner in aanmerking genomen. Deze inkomsten worden berekend overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II van de wet.”

Bij het beoordelen van de vraag of verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen moet in voorliggende zaak derhalve rekening worden gehouden met het bedrag aan leefloon dat wordt uitgekeerd aan een gezin met minstens één minderjarig ongehuwd kind ten laste en dat is bepaald in artikel 14, § 1, eerste lid, 3° van de wet van 26 mei 2002. Het leefloon bedoeld in voormelde wetsbepaling bedroeg op het ogenblik dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen 1089,82 euro. Aangezien verzoekster een studiefinanciering ontvangt van 1243.94 euro per maand, beschikt verzoekster over bestaansmiddelen die méér bedragen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

2.9. De Raad merkt voorts op dat uit de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar dat zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel opmerkt dat verzoekster een partner en een kind heeft. Vervolgens stelt de gemachtigde dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij met een dergelijk karig bedrag voldoende in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden kan voorzien om niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In haar nota houdt de verwerende partij voor dat de gemachtigde wel degelijk verzoeksters situatie heeft onderzocht en dat het aan verzoekster toekomt om alle bewijsstukken ter staving van haar aanvraag in te dienen.

De verwerende partij kan echter niet ernstig betogen dat een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster een partner en een kind heeft kan worden beschouwd als een *in concreto* beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoekster. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een beoordeling van de eigen behoeften van verzoekster en haar gezin. Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde is over gegaan tot een concrete beoordeling van de bestaansmiddelen die verzoekster en haar gezin nodig hebben om in hun behoeften te voorzien om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verwerende partij kan vervolgens op het gegrond betoog dat er geen *in concreto* beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoekster heeft plaats gehad, niet ernstig repliceren dat het *in casu* aan verzoekster toekwam om aan te tonen dat zij met de door haar voorgelegde bestaansmiddelen, dit is haar studiefinanciering, in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden kan voorzien. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekster bestaansmiddelen heeft voorgelegd die méér bedragen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Zij voldeed derhalve aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, zoals gesteld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° en tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekster kan derhalve gevolgd worden waar zij stelt dat er geen concrete beoordeling heeft plaats gehad van haar persoonlijke situatie, meer bepaald de eigen behoeften van haar en haar gezin. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in deze onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4 wordt vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing van 4 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 28 november 2013 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op zorgvuldige en redelijke wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES